

Ein týðningar- mikil glotti

VIT eru nú farna inn í eitt nýtt ár og skriva 1991. Líta vit nú aftur um bak var farna árið sera hendingaríkt bæði uppá gott og ringt. Úti í heimi hendu fleiri stór framstig. Eitt nú í Eystureuropu, har flest øll lond vrakaðu kommunismuna sum samfelagsskipan. Múrarnir millum eystur og vestur fullu og kalda kríggið var soga. Í Suðurafrika kom gongd á samráðingarnar millum tey svørtu og hvítu, aftaná leyslatingina av frælsishetjuni Nelson Mandela, og Namibia gjørdist sjálvstøðug tjóð eftir áralangt suðurafrikanskt hjálandaveldi. Men eisini syrgiligar hendingar fóru fram og tann, sum hevur lopið hvøkk á allan heim, er kreppan í Golfinum, nú aftaná at Irak gjørdi innrás í Kuwait. Mangt er annars at minnast aftur á, og tað skulu vit sjálvandi venda aftur til í komandi oddagreinum eins og í uttanlandatílfari okkara.

HER heima munnu tað vera fá, sum minnast farna árið fyrri tað góða, tá hugsað verður um, hvussu búskaparliga stóðan í landinum er versnað og fólk eru noydd at rýma av landinum fyrri at finna sær arbeiði aðrastaðni. Men eitt gott hendi í hvussu er, og tað var, at táverandi klandurssamgongan fann út av at leggja frá sær og skriva út nýval. Og upp aftur gleðiligari var tað, tá valúrslitið gjørdist greitt, at Javnaðarflokkurin vann sín størsta valsigur nakrantíð.

MEN til hva kunnu vit nú spyrja! Tí enn hevur flokkurin ikki verið førur fyrri at skipa eina samgongu, sum kann stýra landinum komandi fyra árin. Nú skal tað sigast, at øll undanfarin ár, er samgonga ikki skilpað fyrr enn út í januar mánað. Tó eiga vit at gera okkum greitt, at stóðan í landinum í dag er meira

álvarssom enn kanska nakrantíð áður, og tí áttu samgongusamráðingarnar eisini at havt verið avgreiddar so mikið skjótari. Og kanska serliga tá vit vita, at hesaferð er møguleiki at skipa samgongu við bara tveimum flokkum.

VIT mugu tó ásanna, at enn hava vit iki fingið eina samgongu. Javnaðarflokkurin royndi fyrst við Fólka-flokkinum — fór síðani til Sambandið — og er nú aftur farin til Fólka-flokkinn. Tað skal ikki vera nakað dulmál — heldur ikki í tí nýggja árinum — at Sosialurín ber stóran ótta fyrri eini samgongu millum Javnaðarflokkinn og Fólka-flokkinn. Einkí er at ivast í, at hesir báðir flokkar kunnu semjast um mong týðandi mál, hóast ideologiskt ymiskir, men við javnaðarhataranum Óla Breckmann sum tungan á vágskáluni tykist ein tilfík samgonga mestsum koldømd uppá forhold. Sær Javnaðarflokkurin ongan annan møguleika fyrri at skipa eina samgongu, so má hann gera sær henda vanda greitt. At fara í eina samgongu, við ein mann, sum bara hevur havt eitt mál í langa politiska virki sínum, nevniliga at reka krossferð móti javnaðarfólki, er sera vágíligt fyrri ikki at siga oyðileggjandi — ikki bert fyrri Javnaðarflokkinn, men eisini fyrri samfelagið sum heild, nú tað hevur krav uppá at fá eitt arbeiðsført stýri í fyra ár.

VIT hava longu sæð, hvussu sami maður uttan minsta samvitskubiti í Dagblaðnum endurgevur júst tað, sum hóvar honum — frá annars internum samráðingarfudum. Vit hava sæð, hvussu hann hevur roynt at misbrúka hvar internu samráðingur og snara veruleikanum soleiðis, at fólk skulu fáa ta fatan, at Javnaðarflokkurin er úti eftir hvørjum smásparara í landinum. Hvussu í allari víðu verð kunnu menn hava álit á hvørjum øðrum og fremja eitt gott arbeiði, tá hetta er gerandiskostur!!! Tað má vera minsta kravið

at fáa arbeiðsfrið, skal eini samgongu verða lív lagað. Vónandi góðtekur Javnaðarflokkurin ikki at lata seg gera til eitt lættkeypt masocistaoffur hjá Óla Breckmann eins og Tjóðveldisflokkurin gjørdi tað í undanfarnu samgongunum. Tað kostaði honum dyrt. Sosialurín ætla sær ikki at seta fór fyrri Javnaðarflokkinum í roynd hansara at fáa gongd á aftur samfelagið. Men vit fara ongantíð at góðtaka politiska virki ella framferðina hjá tí ónda mannafigginda nr. 1 Óla Breckmann.

TAÐ hevur verið lastað okkum, at tað eru vit, ið halda líu í umrødda politikara við at taka hann uppá tungu. Her eru vit ósamd. Ikki minst skrivingin í Sosialinum hevur fingið fólk at fáa eyguni upp fyrri tí andstyggiliga, ið hesin maður stendur fyrri. Hyggja vit at atkvøðum hansara, so misti hann meira enn 200 til løgtingsvalið og næstan 600 til fólkatingsvalið, sammata vit við undanfarinval. Tað er okkara plikt og ábyrgd at vísa hesi menniskjafigindaligu skriving aftur. Aðrastaðni í verðini er tað bara so nógv øðrvísi enn í Føroyum. Har fáa ekstremistar av slíkum slag bert minnumns ávirkan ella als onga. Her hjá okkum verður ein tilfík ekstremistur borðin í gullstóli — tó væl at merkja av einum parti av fólkinum, fólka-floksfólki. Lat tað vera nógv mikið hesaferð, men vit skulu lova okkara lesarum, at Sosialurín eisini í hesum árinum fer at vera besta bolverkið móti tí uttasta og ekstremistiska hegna.

AFTUR til samgongusamráðingarnar. Vitandi at flokkur er noyddur til at slaka og geva út, tá samarbeiðast skal, so eigur Javnaðarflokkurin eftir okkara tykki — hvør samgonga enn spyrst burturúr — ikki at slaka, tá tað snýr seg um eitt av hansara høvuðsmálum og lyftinum til veljararnar fyrri valið, nevniliga at avtaka ta tvungnu uppsparingina. Hetta skuldi so heldur ikki verið

nakað órímligt ynski, tá hugsað verður um, hvussu út av lagi ringfíggarliga stóðan er hjá so mongum familjum í dag.

ENDAMÁLID við hesi uppsparing var at minka um innflutningin, og má ta sigast, at hetta hevur eydnast 100%. Nú innflutningurin er so nógv minkaður fyrri ikki at siga heilt steðgaður upp, so er eisini uppgávan fullfærð, og henda uppsparing má tí takast av aftur. Neyvan er hugsandi, at hon fer at økja størvegis um innflutningin aftur fyrri tað. Hóast tað kanska ikki snýr seg um tær stóru upphæddirnar, so fer avtøka av uppsparingini at geva teimum mongu, sum eru komin í stórar fíggarligar trupulleikar, ein møguleika betri at gjalda skuld uppá t.d. hús. Nú fólkíð nærur hevur mist vónina og trúna uppá framtíðina her á landi er sera umráðandi at tey kunnu hóma bara onkran lítlan glotta. Avtøka av tvungnu uppsparingini her og nú hevði verið ein tilfík glotti, sum kundi fingið glið á aftur. Hvørja nyttu hava fólk av hesi uppsparing um nøkur ár, tá fleiri teirra longu hava mist hús og heim!

Í SKRIVANDI LØTU vita vit ikki, um ein samgonga spyrst burtur úr umrøddu flokkum. Okkara ynski er ikki at gera tað torførari hjá teimum fólki, sum samráðast elal at seta kilar í, tí eitt stýri mugu og skulu vit hava. Men uppgáva okkara er m.a. at minna Javnaðarflokkinn á tað hann lovaði til valið og annars var-skógva hann um teir vandar, sum ávisar samgongusamansetingar, vitturliga ber í sær. Tað er skilabetri at brúka alla ta tíð, ið skal til, fyrri at fáa eina arbeiðsføra samgongu upp á beinini, heldur enn at skunda sær og so skula ásanna um stutta tíð, at hetta var einki at byggja á.

Sosíalurín

sosigaley

Dimmalætting

DAGBLAÐIÐ

KLASSISKA

14. SEPTEMBER

FRIU FÖROYAR

NORÐYSPÓ

Dimman og samgongusamráðingarnar

„Javnaðarflokkurin hevur brúkt rættiliga nógv tíð síðani valið at finna út av, hvønn flokk, hann fær at akta seg best í eini komandi samgongu“ skrivur pn í Dimmalætting og heldur fram: „Síðani hava samráðingar verið við Sambandsflokk-in. Hóast semja var um

ávis mál, so var Sambandsflokkurin ikki so lættur at syfta sum Fólkaflokkurin.“

Vit hava fyrr víst á sera niðursetandi og niðurbrotandi tónalagið móti Javnaðarflokkinum í sokallaðu politisku tíðindagreinunum í Dimmalætting. Vit hava víst á, at hetta tóna-

lagið var ikki júst uppbyggjandi og álitisvekjandi skuldi nokur samgonga spyrjast burtur úr Sambandsflokkinum og Javnaðarflokkinum.

Og tað er heldur einki, sum bendir á, at henda skrivingin er broytt nakað, heldur tvørturimóti. Nú aftaná at tað bleiv tileinkis í samráðingunum millum hesar báðar flokkar skrivur pn, at

sambandið er ikki eins lætt at syfta sum Fólka-flokkurin.

Álvaratos pn! Flokkur tin fór til val uppá at fáa eina arbeiðsføra samgongu, at finna arbeiðs-stevið aftur, sum kundi halda í fyra ár og at leggja briksl og agg til vikis. Men hvat hevur Dimmalættingin, sum jú stuðlar Sambandsflokkinum í einum og øllum, ikki roynt at

seta kilar í royndirnar at fáa eina samgongu við Javnaðarflokkinn! Tað kann ikki vera uppgávan hjá Javnaðarflokkinum, soleiðis sum pn leggur upp til, at flokkurin bara vil hava flokkar at samstarva við, sum akta hann í einum og hvørjum — flokkar, sum lata seg syfta osfr.

Høvuðsuppgávan hjá Javnaðarflokkinum má og eigur at vera at fáa gongd á aftur landsstýrissarbeiðið — og tað við flokkum, sum vilja føra konstruktivan politikk. Fyri at rækka hesum máli eru bæði Javnaðarflokkurin

og aðrir flokkar noyddir at slaka í fleiri av krøvum og ynskjum sínum. So her er als ikki talan um at vilja hava aðrar at akta seg og at lata seg syfta.

Vit hava víst á bæði fyrirminir og vansar við eini samgongu millum Javnaðarflokkinn og Sambandið. Fyrimunur var m.a. tann, at tú slapst undan at hava ein Óla Breckmann sum tungan á vágskáluni — og vansi var tað hinvegin, at Sambandið tykist so konservativt, at einki skal henda í hesum landi, alt skal standa í